

un dels fundadors, sinó també membre distingit de la Junta de Govern.

Per la seva tasca científica, l'Institut d'Estudis Catalans li atorgà l'any 1986 el Premi Catalònia: al científic i a l'amic de la nostra terra i de la nostra cultura, a l'investigador que, en el treball titulat «Invito a la Catalogna» que encapçala l'antologia del llunyà 1968, escrivia, parlant de Catalunya, «terra a la qual una volta coneguda, no es pot fer sinó sentir-s'hi lligat visceralment». D'aleshores ençà, el professor Giuseppe Tavani s'ha sentit lligat als Països Catalans com a científic rigorós i com a amic fidel. Avui el presento al Ple perquè sigui nomenat membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans, a proposta de la Secció Filològica.

ARTHUR TERRY

Presentat per M. Àngels Anglada i d'Abadal

Arthur Terry és, des del 1973, catedràtic a la Universitat d'Essex. El seu prestigi com a crític literari és indiscutible. Va néixer l'any 1927 a York i va exercir com a professor de llengües i literatures hispàniques a Belfast; després va ser catedràtic a la mateixa Universitat des del 1962 fins al 1972.

La primera inquietud i interès vers la llengua catalana, la hi despertà Batista i Roca i més tard, durant els anys 1948-1950, Joan Triadú, lector a la Universitat de Liverpool. La seva coneixença esperonà els catalanòfils anglesos, entre els quals Terry, en la seva dedicació cada vegada més intensa a l'estudi, crítica i divulgació de la poesia catalana. Alguns de vosaltres el recordareu —com jo mateixa— com a assistent en aquells concursos literaris de Cantonigròs, només tolerats. L'any 1954 es constitueix l'Anglo-Catalan Society, en la qual el nostre presentat ocupa un lloc important.

La dedicació de Terry a la poesia catalana es pot dir que s'allarga des de l'any 1953 fins ara mateix. No esmentaré tots els llibres, començant per *La poesia de Joan Maragall*, del 1963; *Narracions*; la introducció a les *Obres Completes* de Carles Riba; les reflexions *Sobre la poesia catalana contemporània: Riba, Foix, Espriu*, i, finalment, la seva col·laboració a *Forty Modern Catalan Poems*, selecció i introducció de Terry i traducció a cura dels membres de l'Anglo-Catalan Society, volum d'homenatge a Joan Gili.

Us deueu haver adonat que el primer llibre esmentat correspon a l'any 1963, però el volum sobre poesia catalana moderna inclou estudis publicats des del 1953 fins al 1983 en les revistes *Serra d'Or*, *Faig*, *Estudis Romànics* i *Iberoromania*; col·laboracions, doncs, al llarg de trenta anys.

En la impossibilitat de comentar un per un tots els seus llibres, em permetreu remetre'm a unes paraules del crític i poeta Marià Manent —tan estimat en aquesta casa—: «Allò que escriu sobre el llibre dedicat a la poesia de Joan Maragall es pot estendre al conjunt de tots els seus estudis i assaigs. És, en realitat, un llibre profund, rigorós, admirablement construït; l'exploració crítica és desplegada a través d'una erudició densa i vària, referida a set o vuit literatures, i arrenca d'aquell assaboriment intuïtiu dels poemes sense el qual no seria eficaç l'estricta anàlisi formal ni l'ajut del context cultural-històric.»

Pel que fa a la seva *Introducció a la lengua y a la literatura catalana*, cal dir que supera totalment la idea del clàssic manual —com succeix també en el *Panorama de la llengua*, de Joaquim Rafel—, tant per la profunditat de les planes dedicades a Ausiàs Marc, per la insòlita presència de poemes tan poc divulgats com la primera «*Visitatio Sepulcri*», de Vic; i també, els comentaris i les notes, com en tots els seus llibres, palesen un coneixement inusual dels crítics i dels assaigistes catalans. No hi manquen les referències a l'Institut d'Estudis Catalans, i concretament a membres de la Secció Filològica, des de Pompeu Fabra fins a Joaquim Ruyra i Josep Carner.

Les seves reflexions sobre la poesia catalana uneixen la mirada serena del qui escriu des d'una altra i molt sòlida tradició literària amb la passió continguda, però real, envers la literatura i la llengua catalanes, conscient com és que, en certa manera, tota poesia comença i acaba en la llengua en què s'escriu. Afirmar que el català literari s'ha mantingut en el nivell digne i elevat a causa de dos factors: les potències de la llengua i la curiositat àgil i mai superficial damunt la condició humana.

L'autor ha col·laborat amb l'Institut d'Estudis Catalans per mitjà d'articles a *Estudis Romànics*. A l'exemplar dels anys 1958-1960 hi publicà l'interessant epistolari de Joan Maragall i Felip Pedrell, i al del 1962, «Un nu i uns ulls», comentari a uns poemes de Carles Riba. La seva tasca és molt important pel que fa a la constitució oficial de l'Associació de Llengua i Literatura Catalanes a Cambridge, l'any 1973, en el III Col·loqui. Precisament en aquella avinentesa s'elaborà un document dels participants no catalans sobre la repressió de la cultura catalana, arran de les multes imposades als assistents als

Jocs Florals de Ginebra. La seva obra de divulgació de la cultura catalana abasta també molts congressos i col·loquis que no puc detallar.

Creiem que, en una etapa d'un cert arraconament públic de la poesia, és bo d'incorporar encara més entre nosaltres un humanista que vincula la poesia catalana a una forta voluntat ètica i a una alta consciència de la dignitat humana, que sempre la mira inserida en els corrents europeus, i que alhora escriu: «Quan intento pensar en la poesia catalana com a conjunt, recordo certs poemes i certs versos que ja formen part de la meva experiència vital».

Des de la Secció Filològica, esperem que els vostres vots ho facin possible.

PERE VERDAGUER I JUANOLA

Presentat per Jordi Sarsanedas i Vives

La Secció Filològica, que té una preocupació especial pel manteniment de la unitat de la llengua catalana i pel reforçament del caràcter participatiu de l'estàndard, considera convenient, des d'un punt de vista pràctic, que hi siguin representats els diferents territoris que constitueixen el seu domini lingüístic. Aquest criteri, sistemàticament aplicat aquests darrers anys en el nomenament de nous membres, esperem que palesi la integritat de l'objecte d'estudi i l'abast —almenys és la nostra intenció de qualsevol possible intervenció.

En aquest sentit i amb aquest esperit, la Secció, a fi d'emplenar el buit que representa l'absència de membres procedents de la zona més septentrional del domini, i d'acord amb el punt 2 de les Normes per a proposar nous membres, aprovades el 18 de setembre del 1992, que preveuen, en primer lloc, d'assegurar una representació adequada de les grans varietats diatòpiques de la llengua catalana, va decidir proposar que una de les vacants que calia cobrir-hi ho fos amb una personalitat de la Catalunya al nord de la frontera dels estats. La persona escollida per la Secció ha estat el professor de la Universitat de Perpinyà Pere Verdaguer.

Nascut a Banyoles el 9 d'abril de 1929, Pere Verdaguer i Juanola resideix a Perpinyà des de la infància. Cursà els estudis secundaris al Liceu Aragó perpinyanès i els estudis universitaris a Montpeller. La seva figura, plenament representativa, es projecta en diversos